

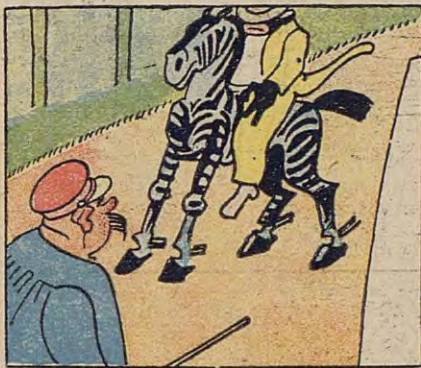
WAPOLLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

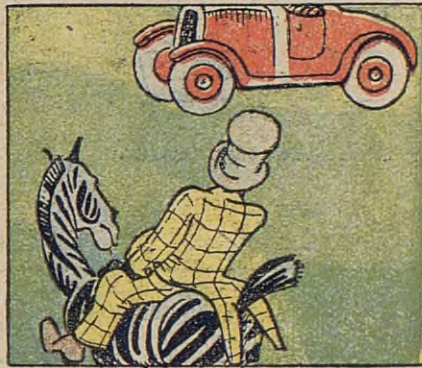
La mort de l'automòbil

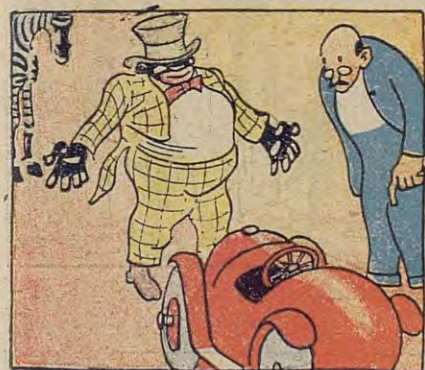
El rei Serrapollera, amo i senyor de la tribu dels Sokarrimats, va sentir la necessitat de posseir un automòbil.

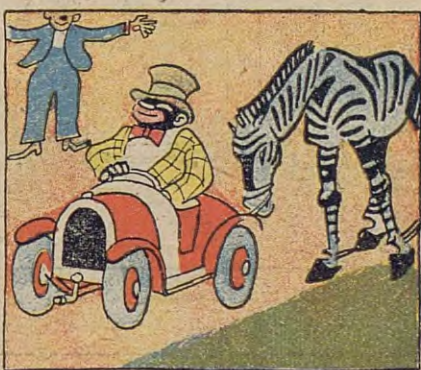
I un dia va entrar a la ciutat disposat a comprar un d'aquells animallets que tant havia sentit anomenar, però no havia vist mai.

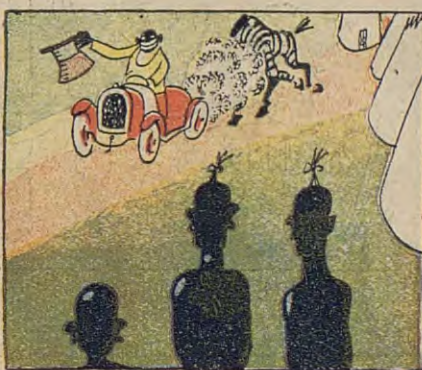
El primer que veié va captivar-lo de tal manera que tot seguit cercà una casa on en venguessin per comprar-ne un.

Va regatejar tant com va poder, i com que no portava gaires diners se'n va quedar un de petit.

El rei Serrapollera, una vegada en possessió del seu auto, es dirigí vers la tribu disposat a fer sensació.

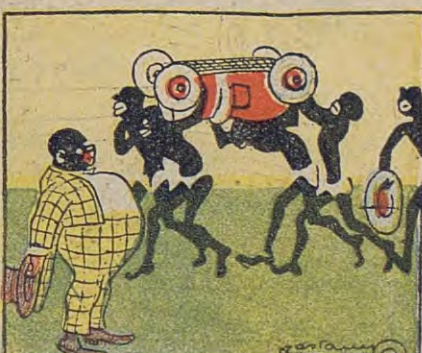
Els sokarrimats, en veure'l esclatar en crits de joia, celebrant l'adquisició del nou animallet.

Però l'auto havia acabat la benzina i es va parar. Els sokarrimats, alarmats, veieren com cessava de bategar.

El rei Serrapollera va escoltar-lo i declarà que se li havia parat el cor i que s'havia mort.

I mentre l'enterraven el rei Serrapollera pensava: «Es clar, s'ha mort perquè era massa petit i devia enyorar la seva mare!»

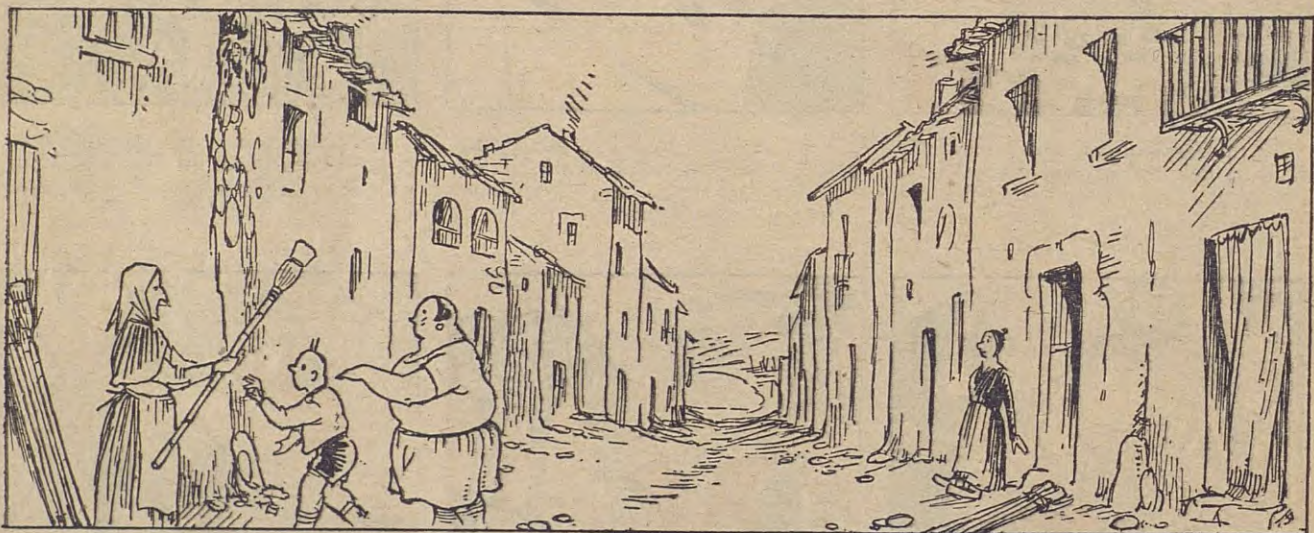
Les escombres

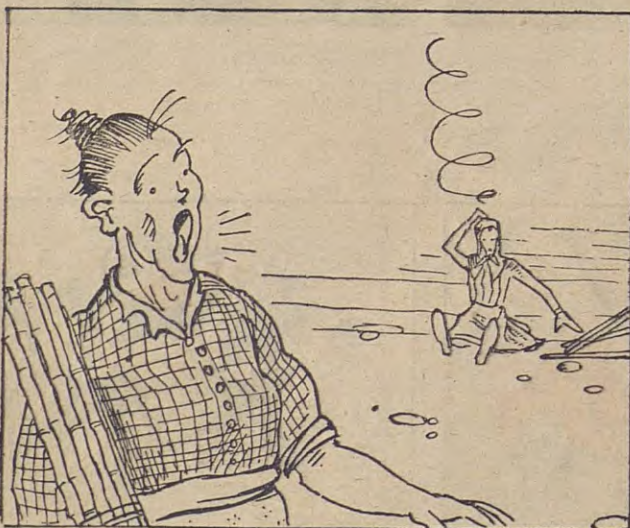
Una vegada a un poblet hi havia una dona que ja feia molt temps venia escombres a 20 cèntims.

Però, nois, un matí es troba que una altra dona surt a fer-li la competència venent-les a 15 cèntims.

El cas era desesperat, però ella no es va espantar: a l'endemà les venia a 10 cèntims.

Podeu comptar la seva sorpresa quan al cap de dos o tres dies la intrusa cridava pels carrers amb totes les forces: Escombres a 5 cèntims!!!

Allò no podia continuar i va decidir parlar-li: —No

entenc pas com podeu dar-les a aquest preu. Jo robo la canya, el cordill i l'espert, i dant-les a 10 no hi guanyo res; la feina de fer-les ja en val més. —Oh, li contestà, és que vós no hi enteneu; jo ja les robo fetes.

Recurs heroie

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORO

Després d'haver descobert les estrelles Alfa, Beta i Cinta, l'astrònom senyor Punts es veié obligat a sortir de l'Observatori Alella on treballava,

queixant-se d'una *torticolis* arrellegada amb tant mirar per l'ullera. Amb el coll tort i mig paralizat, es dirigí a casa del seu metge, el doctor

Matesanz, el qual, després d'examinar-lo detingudament, li digué que li calia posar-se a règim i res de descobrir estrelles durant dos o tres anys.

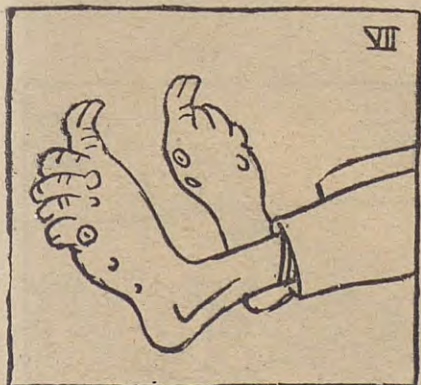
—Si tornes a mirar pel telescopi, pots quedar coll-tort per tota la vida— acabà dient-li el metge. El senyor Punts estava desesperat. Com s'ho faria per poder dedicar-se al

seu esport favorit de caçar astres, sense desobeir les ordres del metge! Ell que era tan curt de vista que sense telescopi no veia ni la lluna plena! Per distreure's del seu avorriment es

dedicà a fer llargues caminades per la ciutat, a visitar l'Exposició, i a badar davant de les senyals lluminoses. Però com que no estava acostumat a tan llargues passejades, veus ací que aviat li

sortiren als peus uns ulls de poll i durícies que no hi valien els callicides. Endebades prova el Peuol, el Caminol i la Lleugerina... els seus peus cada dia es trobaven més malament...

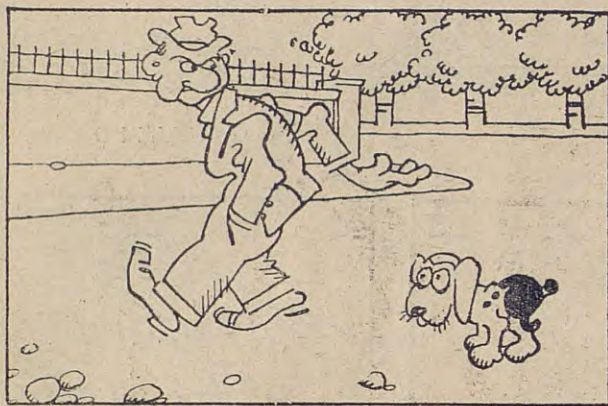

fins que amb gran alegria comprovà que ja tornava a veure les estrelles. Oh, quin descobriment tan agradable! D'ençà de llavors, el senyor Punts

es dedica a viatjar a les plataformes del tramvia de Muntaner i a cada trepitjada que rep; torna a veure el panorama celestial que tant temps feia que l'enyorava!

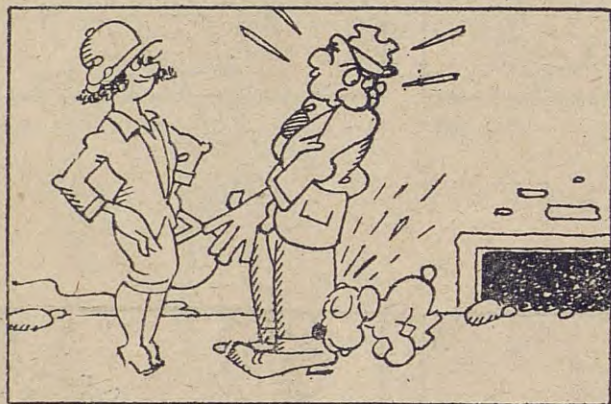
El poruc

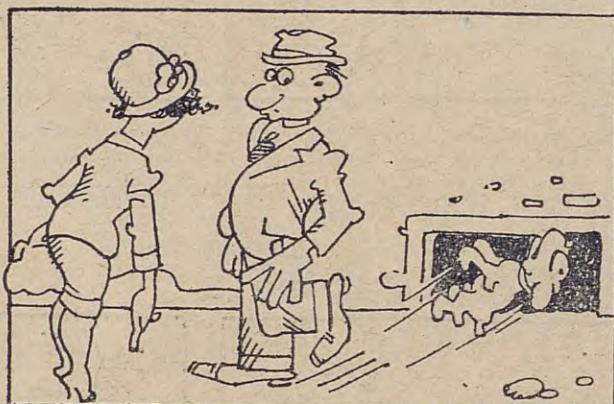
En Tanasi tenia una gran por dels gossos.

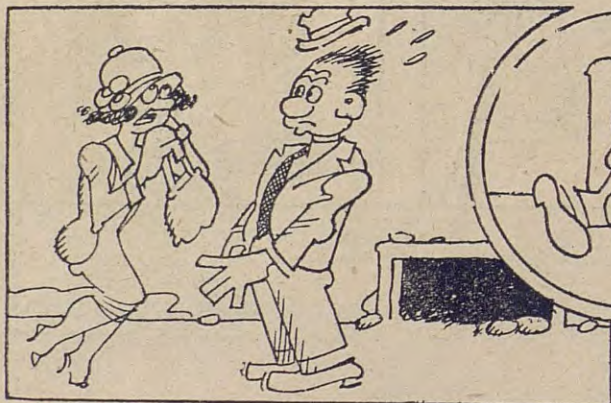
Mentre parlava amb donya Pepeta...

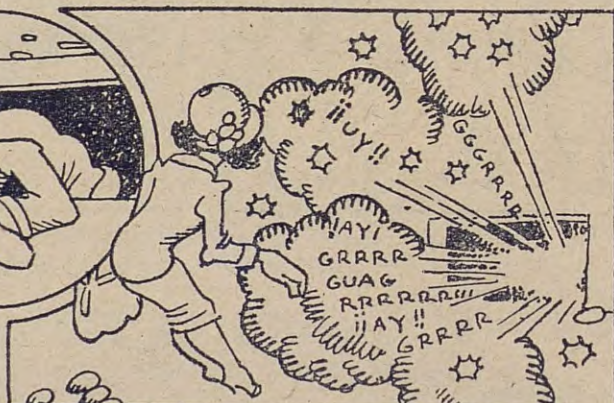
sent que un gos li olora les cames

i esverat, el llença per una finestra.

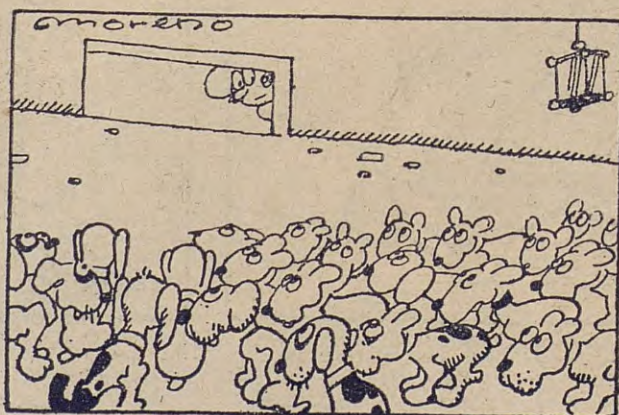
—Ai, el meu gos!—crida donya Pepeta; i ell, per reparar la planxa,

s'ofereix a anar-lo a cercar. Però quan és dins, se senten uns esgarips

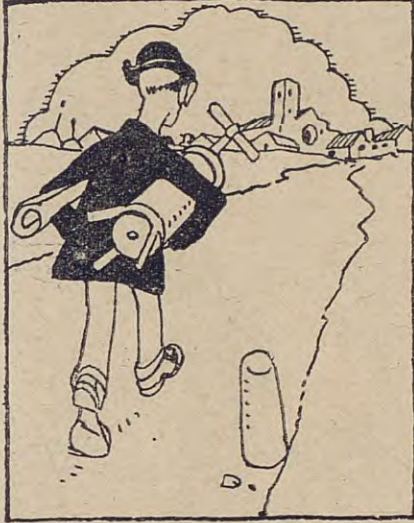

formidables i surt disparat, fet una llàstima.

Es que en aquell soterrani hi havia cria de gossos!

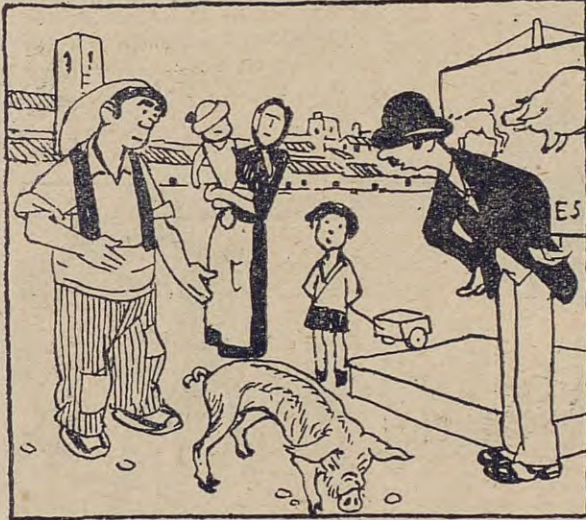
El garrí neumàtic

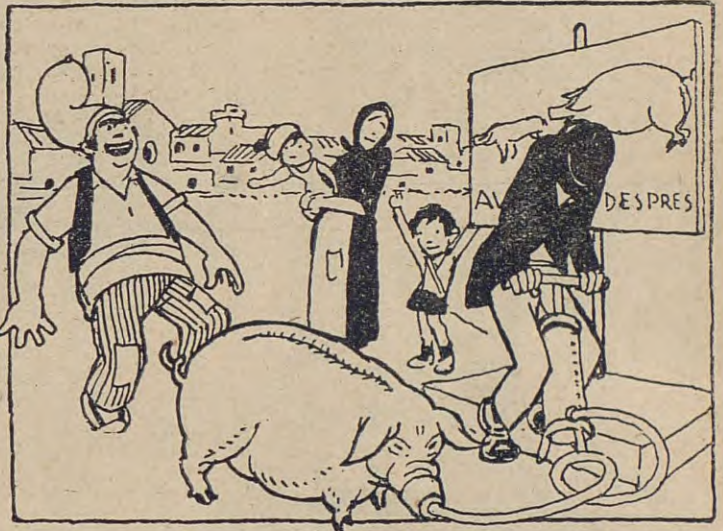
L'inventor Pere Cervell va a vendre el seu aparell.

Que els pores ha de fè engreixar sense donar-los menjar.

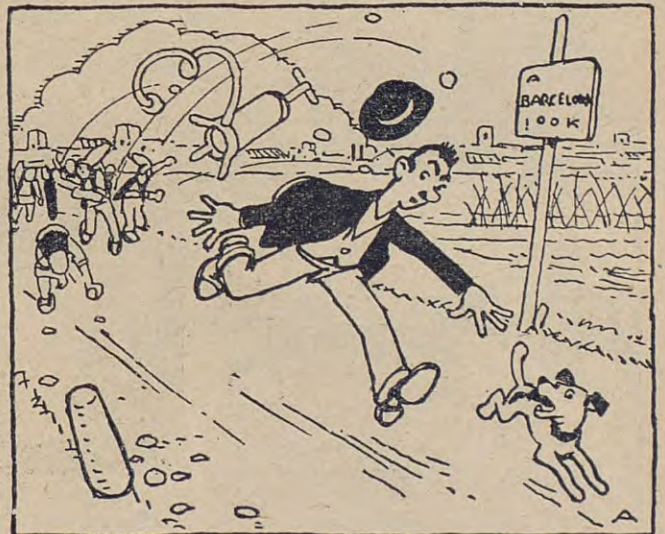
Un pagès li'n porta un tan flac que sembla difunt.

L'aparell li han aplicat i de pressa s'ha engreixat.

Però com que era sols vent se'n va cap al firmament.

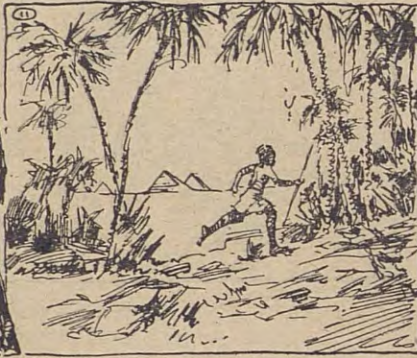

I els pagesos amb furor apedreguen l'inventor.

Pergamí vivent

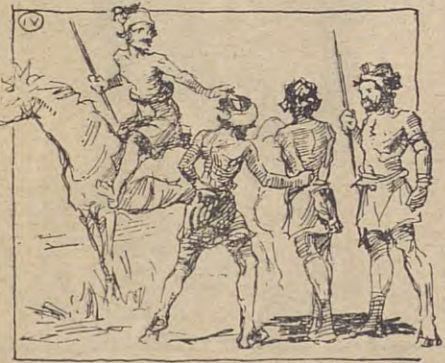
I El Faraó Pas-ank-Hor amb tot sigil vol trametre amb greus noves una lletra a Nabucodonosor.

II Tramet son fidel criat cap als camins del desert, portant el cap descobert i a l'ús egipci, rapat.

III Però van passant els dies i els cabells li van creixent. Al desert, naturalment, no s'hi troben barberies.

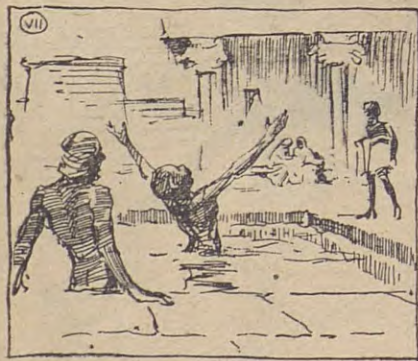
IV Els àrabs l'han agafat.
—Un correu de Faraó!
—Deixeu-lo, que no ho és, no. Veieu que no va rapat!

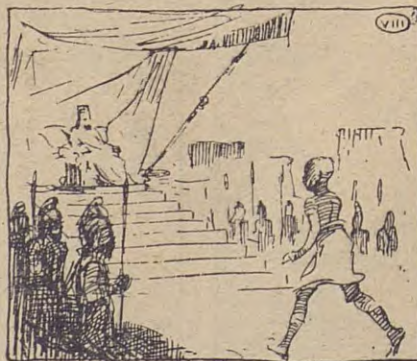
V Tot, però, l'han registrat i cap lletra no li troben. Algunes coses li roben i el deixen en llibertat.

VI Trobant altres enemics, gràcies a què va pelut i no l'han reconegut, se n'escapa amb pocs faties.

VII Per fi, ja és a Babilònia i se'n va al Palau Reial, on fa *toilette* total amb bany i aigua de Colònia.

VIII Davant del rei poderós el missatger s'ha inclinat i el rei sobre el cap rapat llegeix l'escrit misteriós.

IX Perquè el Faraó, prudent, per preservar la missiva l'havia escrit en pell viva de la clepsa del servent.

A través de la mar

A la Costa Daurada, una de les més concorregudes d'Europa, hi havia vàries platges de moda amb les seves corresponents poblacions aristocràtiques sempre plenes de gent que hi acudien per prendre banys de mar, de sol, de whisky i de ruleta.

Cada població d'aquestes tenia, naturalment, el seu passeig marítim, amb les corresponents parades de cacauets, gelats i begudes, bàscules automàtiques, maquinetes de jugar a futbol i altres entreteniments. I un dels entreteniments que més abundaven era el dels telescopis. Els telescopis estaven situats de cara a la mar, amb un rebotet que deia: «Cinc minuts, dos rals». Era una bona idea, perquè en aquella mar sempre hi havia coses interessants, regates, yachts que es passejaven, velers de cabotatge, grans transatlàntics, coses totes elles dignes d'ésser vistes amb telescopi. I sobretot, la cosa més interessant era una formosa illa que brollava de la mar a dues milles escasses de la costa i que estava coberta de poblets pintorescos i de boscos ufanosos.

Però el negoci dels telescopis no donava. La gent s'estimava més mirar el paisatge naturalment i sense ajudes artificials o científiques. I la «Companyia Optico-Física d'Instruments de Lloguer», propietària de les ulleres de tots els pobles de la costa, es moria de gana.

* * *

Quan es presentà un individu amb ulleres de conxa, trajo a quadros i pipa pudent a les autoritats de l'illa de Bellsollell a demanar autorització per filmar-hi una escena de pel·lícula, tant l'alcalde com el cap de la policia no sols no hi van tenir cap inconvenient, sinó que se n'alegraren molt, per la propaganda que allò faria a la seva illa, tan mancada, fins llavors, de turistes, per mor de la competència que li feien les poblacions de la Costa Daurada. I així fou com, una tarda d'agost, en la banda de l'illa que mirava a la costa, hom hauria pogut veure una escena en aparença sagant i terrible, mentre dos o tres aparells cinematogràfics, convenientment amagats, anaven rollant pel·lícula.

En l'escena hi havia una caseta blanca, situada de cara al mar i amb totes les portes i finestres ben barrades. Després, de la mar arribava una embarcació plena d'homes armats que atacaven la casa. Els habitants d'aquesta, mig obrien les finestres i responien a trets.

El tiroteig creixia per moments i aviat s'hi barrejava una secció de policia que venia de terra i una altra barcada de bandits que arribava de la mar.

La victòria era tan aviat dels uns com dels altres, i en conjunt, l'escena durà més de dues hores, acabant amb la fugida dels bandits en les embarcacions i amb la recollida dels morts i ferits per la policia i la Creu Roja.

Els pel·lículers es mostraven satisfets. —Ha anat tot com una seda—deia l'individu de les ulleres de conxa—.

Serà una de les escenes més interessants de la pel·lícula.

* * *

Aquella tarda, a totes les poblacions de la Costa Daurada, haurieu pogut veure grans cues de gent darrera els telescopis de la «Companyia Optico-Física d'Instruments de Lloguer». Els encarregats dels aparells no feien més que cridar.

—Mirin, mirin, senyors! Atac de l'illa Bellsollell per una partida de pirates i batalla amb la policia! Un minut cinc pessetes!

I la gent feia cua i s'empenyia per mirar la terrible batalla durant el temps que els concedia un relloget d'arena graduat per un minut. Fins n'hi havia que tornaven a la cua per poder-ho mirar altra vegada.

De manera que al cap de les dues hores que durà la batalla a l'illa, cada un dels trenta telescopis que la Companyia tenia repartits per les diverses poblacions, havien captat cent vint duros, o sigui un rotal de 3.600.

Ara més falta dir que el gerent de la «Companyia Optico-Física d'Instru-

ments de Lloguer» era un individu amb ulleres de conxa, trajo a quadros i pipa pudent.

FERRO VELL

Amb un carretó passava el drapaire, carrè avall, caminant no molt de pressa i dient de tant en tant amb una veu ben mandrosa: —Qui té ferro vell i draps. Un Ford vell que li venia darrera, volgué passar i féu sonar la botzina per tal de fer-se obrir pas. El drapaire no s'aparta i l'auto, vinga sonar fins que el del carretó es gira i li diu: —Vindrà demà a recollir-lo, perquè ara ja vaig massa carregat.

P. E. P.

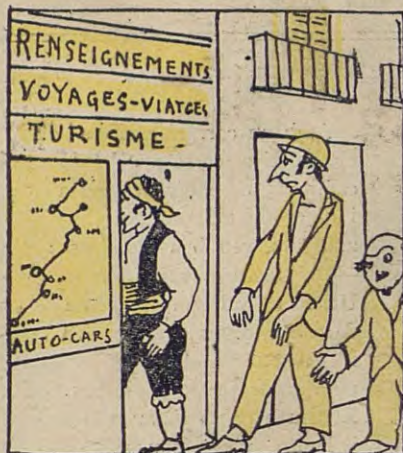

El rei canibal, deslligant a corre-cuita el presoner:—Home, ¿per què no dèieu abans que sou de l'Agència Cook? Justament jo sóc el seu representant aquí.

(De *The Passing Show*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*Més trencacolls que avantatges
han trobat per nostres platges.*

—Creu-me, molta calor fa
i hem d'anar a estiuajar.

—Anem a un poblet ben sol.
—Ja en tenim aquí, mussol!

—No vull emprendre viatge
si no és per anà a una platja.

Cercant la fresca marina
se'n van a Santa Cristina.

—Noi, quina gent més frescal!
això sembla el Senegal!

—Si tranquils volem estar
mar endins haurem d'anar.

No estan tranquils mar endins
perquè els volten els dofins.

Amb una corda en Baliga
per la cua dos en lliga.

I a Lloret han arribat
a tota velocitat.